

Sygn.akt.II AKa 312/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Mroziak-Sztykiel /spr/

Sędziowie: SSA Paweł Rysiński

SO(del) Przemysław Filipkowski

Protokolant: st.sekr.sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r.

sprawy z wniosku **A. B.**

o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 5 czerwca 2014r. sygn. V Ko 471/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. B. w dniu 11 października 2014 r. złożył do Sądu Okręgowego w Warszawie wniosek o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 20.000zł. z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w okresie 28 luty – 1 marca 2010 r. Wobec wnioskodawcy w dniu 29 sierpnia 2013 r. zapadł wyrok uniewinniający, a wcześniej na skutek zażalenia na zatrzymanie zostało ono uznane za prawidłowe, zasadne i legalne

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Warszawie prokurator podniósł zarzut przedawnienia wobec upływu terminu określonego w art. 555 kpk.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 r. . sygn. V Ko 471/13 wniosek A. B. oddalił.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na tym, że Sąd I instancji nie przyjął, jakoby względy społeczne oraz zasady sprawiedliwości przemawiały za potrzebą uznania, iż wnioskodawca powinien skorzystać z art. 552 § 4 kpk traktującego o zadośćuczynieniu za niesłuszne tymczasowe aresztowanie, pomimo upływu terminu, o którym mowa w art. 555 kpk.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie zadośćuczynienia dla wnioskodawcy od Skarbu Państwa zgodnie z wniesionym wnioskiem ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Bezspornym w sprawie jest, że wnioskodawca A. B. wniosek o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie złożył do Sądu Okręgowego w Warszawie po upływie ponad 3 lat i 7 miesięcy od daty zwolnienia z zatrzymania. Nie może więc budzić wątpliwości, iż przedmiotowy wniosek został złożony po upływie okresu określonego w art. 555 kpk, co dawało prokuratorowi prawo do podniesienia zarzutu przedawnienia.

Nie można podzielić zarzutu apelacji jakoby uwzględnienie przez Sąd Okręgowy podniesionego przez prokuratora zarzutu przedawnienia było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a tym samym, aby doszło do obrazy art. 5 kc. Sąd ten, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, miał na uwadze powyższe, uwzględnił ujawnione w sprawie okoliczności, poddał je ocenie i wykazał jakie powody i dlaczego nie pozwoliły na uznanie zgłoszonego przez prokuratora zarzutu przedawnienia za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

Apelacja nie przedstawiła argumentów, które uzasadniałyby przeciwne stanowisko w powyższym zakresie, tym bardziej, że nie wykazała, aby po stronie wnioskodawcy zachodziły okoliczności usprawiedliwiające tak znaczne opóźnienie w złożeniu wniosku, chociaż przywołuje w tym zakresie jeden z wyroków Sądu Najwyższego. Prowadzenie przez skarżącego rozważań co by było gdyby wnioskodawca złożył wniosek w terminie jest nie tylko bezprzedmiotowym argumentem, ale również potwierdzającym znajomość terminu w dochodzeniu przedmiotowego zadośćuczynienia.

Reasumując – apelacja nie wykazała aby stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w zaskarżonym wyroku było obciążone błędem, aby naruszało przepis art. 5 kc, tym bardziej, iż upływu terminu przewidzianego w art. 555 kpk nie usprawiedliwiają żadne wyjątkowe okoliczności leżące po stronie wnioskodawcy.

Podnieść trzeba, że wnioskodawca dochodzący roszczeń powinien to czynić stosownie do całości norm prawnych zawartych w kodeksie postępowania karnego, a więc nie tylko norm określających przesłanki dochodzonego roszczenia, ale także określających termin, tym bardziej, że z niezakwestionowanych skutecznie ustaleń Sądu Okręgowego nie wynika, aby nie miał ku temu obiektywnej możliwości.

W związku z powyższym i mając na uwadze dotychczasowe orzecznictwo, w tym uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1997r. (OSNKW 1997/3-4/18) należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż podniesiony przez prokuratora zarzut przedawnienia nie godzi w społeczne i prawne racje oraz w funkcję instytucji zadośćuczynienia, a powoływane w apelacji okoliczności nie mogą być uznane za usprawiedliwioną przyczynę niedochowania przez A. B. terminu do złożenia przedmiotowego wniosku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 kpk art. 554 § 2 kpk orzekł jak w wyroku.